

VAN DE DEKEN

Eenheid

mr. M.W. Guensberg

In Nederland zijn advocaten advocaten. Alle advocaten hebben dezelfde rechten en dezelfde plichten. Alle advocaten zijn onderworpen aan dezelfde regels die verwoord zijn in de Advocatenwet of die met gebruikmaking van de aan de Orde gegeven verordenende bevoegdheid tot stand zijn gekomen. Advocaten vormen aldus een herkenbare groep met een duidelijke en belangrijke taak in de samenleving. Vormen zij daarmee ook een eenheid?

Het voor de hand liggende antwoord op deze vraag is 'ja', omdat de organisatie waarvan alle advocaten verplicht lid zijn – de Nederlandse Orde van Advocaten dus – per definitie een eenheid van advocaten vormt. Buiten die Orde is een advocaat immers geen advocaat. Dit antwoord is juist, maar ook wat onbevredigend. Er is namelijk

Het is de collectieve verantwoordelijkheid van advocaten om het misverstand uit de wereld te helpen dat de essentialia van het advocatenberoep er niet meer toe doen

veel meer dat advocaten tot eenheid smeedt dan alleen het lidmaatschap van de Orde van Advocaten.

Wat advocaten bindt en wat de advocatuur tot eenheid maakt is dat echte advocaten, zonder uitzondering, het belang van hun cliënt centraal stellen. Advocaten hebben de mogelijkheden, het recht maar ook de plicht om partij te kiezen voor hun cliënten. Ze gebruiken hun kennis en vaardigheden alleen in het belang van hun cliënten en ze beschikken ook in het belang van hun cliënten over belangrijke privileges, zoals het procesmonopolie en wat daarmee samenhangt.

Advocaten vormen derhalve vooral een eenheid, omdat zij als het erop aankomt allen hetzelfde credo hebben: in onafhankelijkheid zo deskundig mogelijk partijdig zijn.

Betekent dit nu dat advocaten alléén maar het partijbelang respecteren en dat advocaten geheel voorbij moeten gaan aan bijvoorbeeld maatschappelijke belangen en aan gerechtvaardigde eigen belangen? Natuurlijk niet. Advocaten moeten er, net zoals ieder ander, voor zorgen dat zij plezier in hun werk hebben en dat zij adequaat worden

gehonoreerd. Ze hebben daarbij de vrijheid om gespecialiseerd of generalistisch, in een groot kantoor of juist alleen, voor particulieren of multinationals, voor armen of rijken, voor binnenlanders of buitenlanders werkzaam te zijn. Bovendien is een advocaat geen partij maar partijdig en is het zijn plicht om invloed uit te oefenen op zijn cliënt als maatschappelijke of algemene belangen onaanvaardbaar in het gedrang dreigen te komen.

De bijzondere positie van de advocaat, de daaraan verbonden privileges en de essentialia van het beroep vormen het fundament en het cement van de eenheid van advocaten. 'Eenheid maakt macht', en de Orde kan dat principe goed gebruiken om vooral in het belang van rechtzoekenden én in het belang van advocaten de advocatenprivileges te beschermen.

Af en toe klinkt door dat niet alle advocaten het belang van instandhouding van de wezenskenmerken van het beroep respecteren. Een enkele 'verdwaalde' advocaat poneert zelfs wel eens de stelling dat de essentialia van het advocatenberoep er niet meer toe doen. Dat wekt misverstanden.

Het is de collectieve verantwoordelijkheid van advocaten om dergelijke misverstanden bij elke gelegenheid uit de wereld te helpen. Daarbij kan dan ook worden uitgelegd dat het een misverstand is dat advocaten hun cliënten alleen maar bijstaan uit eigen belang en vooral om veel geld te verdienen en dat het ook een misverstand is dat de procespraktijk van lagere orde is dan de advies- en transactiepraktijk.

Dergelijke vaak hardnekkige misverstanden over ons vak bedreigen de instandhouding van een vrije en onafhankelijke balie. De essentialia van ons beroep en de 'core business' van advocaten verdienen het om openlijk te worden gekoesterd. Naarmate er zich meer situaties voordoen waarin het lijkt alsof advocaten alleen maar het recht en niet een werkelijke reden hebben om zich op hun privileges te beroepen, wordt ook de eenheid van de advocatuur meer bedreigd. Advocaten en vooral hun cliënten zijn daarmee niet gebaat. ■